

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 13.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392890944/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

«Farvel, lille Tue,» smilte hun.

«Farvel, søde Regitze,» hviskede han og så bekymret på hende, han havde så ondt af Søster, der skulde ud i det mørke, kolde Vejr og hen på den fremmede Skole. Han var dog lykkelig, at han kunde blive hjemme! Men det uretfærdige i, at ikke også Regitze kunde det, forstyrrede ham en Del af Lykken.

Men hvor var ellers de Formiddage smukke, når han sad sammen med Moder ved det brede Vindue i den store, lyse Stue! Moder kniplede på sin røde Pude, mens han legede med hendes mange Knapper og Kniplenålene med de brogede Glashoveder. De sorte Knapper var Morianer, og de hvide var Farianer. Strikkebaljen var deres Hus, som lå ganske ene på Sybordets store Slette. Men Naalene var deres Fjender og vilde stikke dem med deres skarpe Odde, dog sejrede Knapperne altid til sidst.

Moders Kniplepinde raslede, og Ilden brændte bag Kakkellovns Marieglas. Inde fra Spisestuen lød Kanariefuglen «Pjusk»'s fornøjelige Kvidren om Kap med Spurvens Skrigen og Larmen der ude i Vedhønden. Stundom kom en Bondvogn rumlende forbi ude i Alleen, med store, tykke Heste og Mænd og Køer, som blev rent borte i Kapper og Sjaler. Tue kiggede efter dem og tænkte på, hvor de mon skulde hen i det store, rimpudrede Land under den vinterblå Himmel.

Moder og Tue talte ikke meget sammen — Moder talte i det Hele så lidt — men det behøvedes heller ikke, hun forstod alligevel alt, hvad han legede.

Det kunde dog også være rart at lege ovre i Faders Kontorer, især da den Tid kom, da Sybordet pludselig fyldtes af stive, kedelige Bøger med sorte Bogstaver, som skulde tydes og læres. Men derovre maatte man være uhyre stille. Fader skrev og skrev, tavs og alvorlig, ved det store Bord, som lå helt fuldt af tunge Protokoller og Dynger af Papir; langs Væggene stod

Reolerne med de strænge Foliaer eller hang store, uforståelige Landkort med en Vrimmel af Streger og Prikker. Dog kunde man stundom liste Stokken forneden ud af dens Hylster og eksercere med; det gule Pengeskab med dets Jærnlåse var da Borgen, der skulde stormes.

Alligevel var der bedre Spillerum inde i det andet Kontor. Dér sad en gammel, grå Mand og skrev, han var så gnaven og så så støvet ud. Hver Gang Tue kom ind, skelede han hen til ham bag de runde Brillglas, men sagde aldrig et Muk. Ikke desto mindre havde de en Hemmelighed sammen, Tue havde nemlig ofte set, at den grå Mand havde liggende tykke Bøger nede i Bordskuffen, og at han læste i dem i Steden for at skrive, men altid huggede Skuffen i, når Fader kom ind, og lod, som havde han skrevet hele Tiden. Tue forstod meget godt, at Fader ikke måtte vide noget om de tykke Bøger, der for Resten var så plettede og forrevne, at det ikke var til at forstå, at den grå Mand vilde røre ved dem, men han sagde ingenting, ti Manden var alligevel rar, han lod ham tage så mange Ark af det gule Papir, som Fader aldrig vilde have givet ham.

Så sad de da dér over for hinanden ved det lange Bord, den ene læste sine Romaner, den anden tegnede barbariske Tyrkers Kamp mod hvide Mænd, mens Solen skinnede over dem, og Formiddagen stille gled hen. Blev man endelig træt af at tegne, kunde man krybe op i Vindueskarmen, som den grå Mand næsten helt havde opskåret med sin Lommekniv, og se ned i Haven, hvor Katten kom listende langs Plankeværket, i Skjul af Hyldehegnet, og vilde hen til Spurveene, men aldrig kunde nå dem, for hver Gang den var lige ved dem, svirrede de op i den lyse Luft — og så kunde Mons stå og glo med løftet Pote! Ude på Fjorden gled de store, solbelyste Skibe hen, de skulde langt bort til Lande, hvor der var